

Tim Collins

SHERLOCK HONDS

EN HET MASKER VAN DE FARAO

Met illustraties van John Bigwood

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Alle personages in dit boek zijn verzonnen.
Elke gelijkenis met echte nog levende of
overleden personen is puur toeval.

Welkom

Sherlock Honds en dr. Jane Katson zijn wereldberoemde detectives. Dr. Katson schrijft elke misdaad die ze oplossen op, zodat jij alles over hun avonturen kunt lezen.

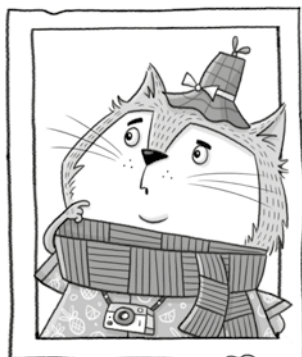

Sherlock Honds

Sherlock Honds is de grootste speurder die de wereld ooit gekend heeft. Hij gaat geen raadsel uit de weg en weet elke zaak op te lossen.

Dr. Jane Katson

Dr. Jane Katson, dat ben ik. Ik help Sherlock Honds bij zijn zaken en sta altijd klaar om gluiperige boeven in de kraag te grijpen.

Ben je er klaar voor om Honds en Katson te helpen hun moeilijkste zaak ooit op te lossen? Overal in dit boek staan puzzels waarmee je je speur talent kunt testen. Lukt het even niet, dan vind je alle antwoorden achter in dit boek. Je kunt ook gerust eerst het hele boek uitlezen en pas later de puzzels doen. Veel succes!

PS. Misschien heb je dit boek van de bieb geleend. Schrijf of teken dan niet op de puzzels. Anders is dit boek niet zo leuk voor de volgende lezer!

Hoofdstuk 1

Waar was Hastings in hemelsnaam? Mijn oude vriend had met ons afgesproken voor het café aan de markt, maar hij was nergens te zien.

Ik zag honderden katten rondhangen bij de kramen met eten, maar niet één leek op hem. Ik vroeg me af of ik hem wel zou herkennen. Ik had hem al zo lang niet gezien!

Hastings was tien jaar geleden naar Egypte gegaan om er een antiekwinkel te openen. Ik had hem een brief gestuurd zodra Sherlock Hond's en ik een vakantie hadden geboekt naar El Kitten, een grote stad aan de Nijl. Ik was zo blij dat hij terugschreef om met ons af te spreken.

Maar ik zag Hastings nergens. Waren we te laat?

Hond's stond naast me met zijn poten over elkaar.

'Hij moet hier ergens zijn,' zei ik. 'Houd je ogen open.'

Ik hield mijn poot boven mijn ogen tegen het felle licht en keek om me heen.

'Ik houd mijn ogen altijd open, Katson,' zei Hond's.

'Mij ontgaat niets. Zie je die jakhals?'

Hij wees naar een dier bij een fruitkraam vlakbij.

‘Ik zie aan de platte vacht onder haar ogen dat ze meestal een bril op heeft. Misschien heeft ze die vergeten op te zetten. Dat loopt vast niet goed af.’

En ja, nog geen minuut later botste de jakhals tegen de kraam en vielen er sinaasappels en appels op de grond. De zebra van de kraam keek haar boos aan.

‘Zei ik het niet?’ zuchtte Hond.

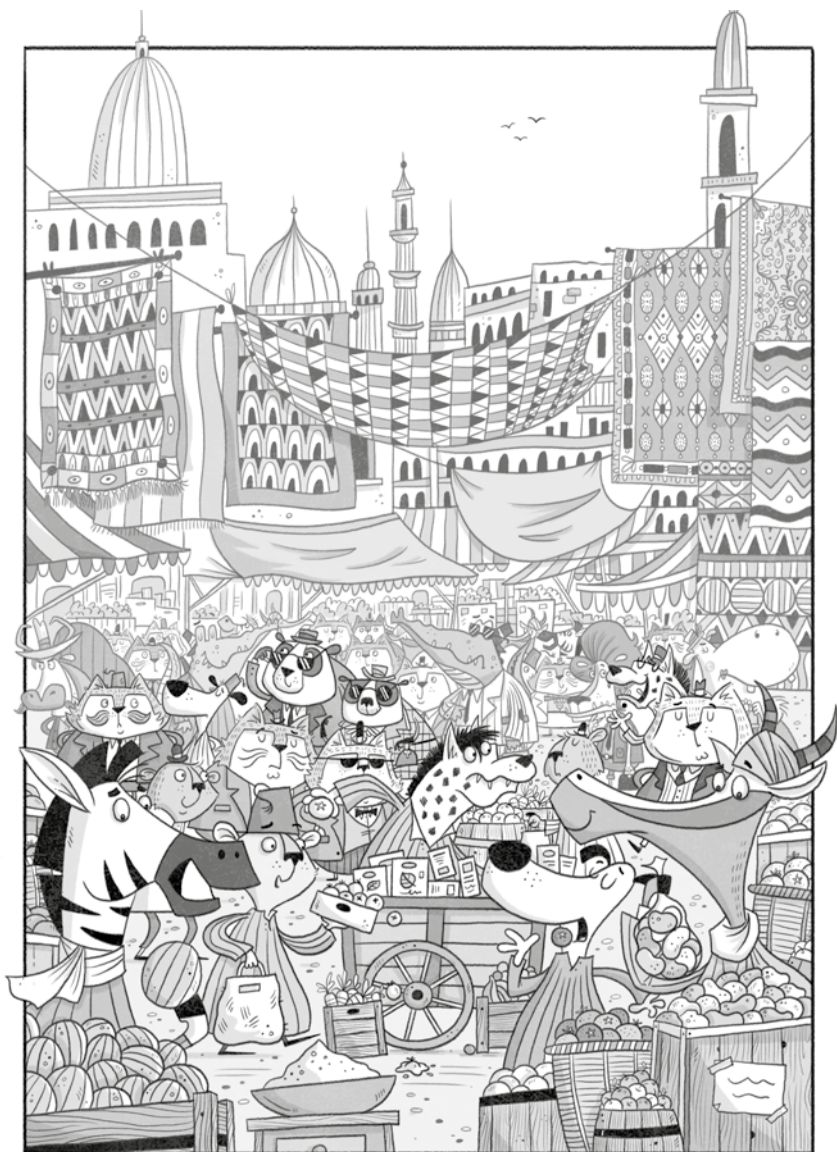
Ook ik zuchtte. Hond is de beste speurneus ter wereld en aanwijzingen zoeken is zijn ding. Maar ik hoopte dat hij het zou laten zolang we op vakantie waren.

‘Ik ben onder de indruk,’ zei ik. ‘Maar je moet naar Hastings zoeken. Mijn vacht was veel langer de laatste keer dat we elkaar zagen. Hij kan me dus zomaar voorbij lopen.’

‘In dat geval moet je waarschijnlijk naar links kijken,’ zei Hond. ‘Daar staat een kater in een wit pak dat beslist van een kleermaker in Londen komt. Hij moet in onze prachtige stad gewoond hebben.’

Kun jij Katson helpen om Hastings te zoeken? Hij is de enige kat met een helemaal witte jas aan.

Ik keek rond. Hastings was echt vlakbij. Zijn vacht was grijzer en zijn wangen waren wat boller, maar hij was nog steeds dezelfde kater die op school naast me had gezeten. Om zijn hals hing een ketting met een gouden kattenoogmedaillon eraan, dat glinsterde in de zon.

‘Hastings!’ riep ik.

‘Katson! Je bent niets veranderd!’ zei hij met zijn luide, diepe stem en sloeg zijn armen om me heen. Ik voelde zijn medaillon tegen mijn borst drukken.

Hij liet me los en gaf Hond's een poot.

‘En u bent Janes beroemde vriend,’ zei hij. ‘Geloof het of niet, uw roem heeft Egypte bereikt. *Het Algemeen Katblad* is hier ook te krijgen, al is het weken later.’

‘Een vod dat zo in de kattenbak kan,’ zei Hond's.

Voor het café stonden grote tafels onder witte parasols. Hastings bracht ons naar zo'n tafel en knipte met zijn vingers. Een gazelle-ober kwam aangesneld met drie meerkat-assistenten. Hij schonk glazen water in voor ons, terwijl de meerkatten in een rijtje achter hem gingen staan.

‘Goedemiddag, lbby,’ zei Hastings. ‘We nemen de supergrote dagschotel.’

De ober noteerde de bestelling en draafde weg, met zijn assistenten in een sliert achter hem aan.

Ik klokte het water naar binnen. Ik had het zo heet

dat het voelde of er stoom uit mijn oren en neus kwam.

‘Dus, hoe is het leven in El Kitten?’ vroeg ik.

Hastings wees naar het volle plein voor ons. Ezels, impala’s en okapi’s verdrongen zich bij de kramen. Tussen hen door liepen honden in witte broeken en katten in zwarte jurken.

‘Dat hoef je toch niet te vragen,’ zei hij. ‘Kijk naar het leven in deze stad. Je hoeft je nooit te vervelen. En we hebben het hele jaar door prachtig weer.’

Ik begreep wel waarom mijn vriend het zo naar zijn zin had. Thuis moest ik weken wachten op een warme zonnestraal om in te luieren. Hier zou ik dat elke dag kunnen doen.

‘En ik ben dol op antiek,’ zei Hastings. Hij glimlachte en leunde achterover in zijn stoel. ‘Ik blijf talent te hebben om oude en waardevolle spullen te vinden.’

De ober kwam terug, samen met zijn ijverige helpers. Hij zette dampende borden met eten op onze tafel.

‘Tast toe,’ zei Hastings. ‘Geniet ervan! Dit is een van de beste restaurants van de stad.’

Ik schepte wat kattenbrok-couscous op mijn bord en proefde. De mix van stukjes tonijn, gelei en gehakte chilipeper was verrukkelijk, maar al snel stond mijn tong in brand.